

Jaroslav Bálek

Vražda
na zahradě

Jaroslav Bálek

Vražda na zahradě

Vražda na zahradě

Pavel Havránek byl bývalý policista. Na původním pracovišti měl nějaké konflikty se svými nadřízenými. Jedním z důvodů prý bylo i to, že dost pil, a tak raději po vzájemné dohodě odešel předčasně do důchodu. Zařídil si vlastní detektivní agenturu. Něco si tak občas přivydělal, ale hlavně se touto činností zabavoval, aby se příliš nenudil. Využíval svých dlouholetých zkušeností a také kontaktů, které mu ještě zůstaly v Bartolomějské.

Snažil se případy řešit především intuicí a logickou úvahou. V mládí měl rád matematiku a hrál závodně šachy, a tak mu zůstal zvyk vše promýšlet několik tahů dopředu. Nevyhýbal se ale ani moderním vyšetřovacím metodám. Byl toho názoru, že řešení složitých případů je většinou to nejjednodušší, čím se stává složitější, tím to jde hůř. Při řešení se držel s oblibou tří zásad: jednoduchosti, intuíce a zdravého selského rozumu.

S klienty se scházel především po hospodách. Miloval pivo, a to zvláště Plzeň a Budvar. Nejraději chodil k Medvídkům nebo ke Dvěma kočkám, kde to bylo i blízko pro známé z Bartolomějské. Nedaleko také bydlel, kde sice měl určitý prostor v bytě vyhrazený pro klienty, ale dával raději přednost chození do společnosti, kde si mohl dát také nějakou dobrotu. Nejraději měl omáčky jako rajskou, svíčkovou, guláš, a různé tmavé. Čím tmavší, tím lépe, zvláště se zvěřinou. Také měl v oblibě vepřové koleno, ať už uzené či neuzené

a k tomu hodně hořčice a křenu. Někdy si však dal s chutí třeba jen utopence a tlačenu. Pokud byla možnost, dával přednost kuřáckým prostorům, protože byl přesvědčen o tom, že cigareta představuje to správné završení příjemného posezení.

Rozhodně neměl rád pizzy, hamburgery a podobná sem importovaná jídla. Nelíbilo se mu rovněž stát ve frontě na tato jídla, pak hledat s tácem místo u stolu a nakonec je pojídat příborem z umělé hmoty z papírového obalu a přitom za ně zaplatit vyšší cenu než v restauraci, kde kolem něj běhá číšník. Z nápojů odmítal různé sprity, fanty, koly, mirindy. Ty několikrát ochutnal, když jel autem, vzpomněl přitom na jednoho známého, který si to vždy objednával, protože byl vášnivý řidič. Ale Havránkovi to vůbec nechutnalo, tak v takových případech raději upřednostňoval nealkoholické pivo, to bylo sice někdy dražší než Plzeň, ale bohužel se s tím musel smířit.

Jednou mu zazvonil mobil s nabídkou na setkání ke spolupráci na nevyřešeném případě. Doporučoval se sejít v nějaké kavárně, ale to Havránek zamítnul, dal přednost hospodě, dohodli si nakonec Šumavu, kde odpoledne nebývá moc plno a dá se tam v klidu rozprávět. Nešlo prý o nějakou nevěru, což bylo většinou poměrně snadné k vyřešení, ale o něco závažnějšího.

Sešli se vcelku v pohodě. Klient se představil jako Slavík, byl sportovně vypadající, středního věku. Dostal na Havránka kontakt od někoho z Bartolomějské, který mu prozradil, že vyřešil některé velké případy.

„Ano, něco snad. To jsem rád, že mě tam pochválili. Dnes je to všechno moc specializované, počítače, DNA, každý řeší nějaký úzký, dílčí problém, je to fajn, ale já mám rád komplexnost a logiku. Jsem dost konzervativní.“

Slavík přišel s tím, že jde o záhadné úmrtí, nejspíše vraždu. Policie to vyšetřovala, ale nic konkrétního prý nezjistila, snad měla za

to, že jde o otravu, ale jestli náhodnou nebo zamýšlenou se nepodařilo potvrdit.

To Havránka zaujalo a požádal Slavíka, aby vyprávěl celý příběh. Dovolil se k použití diktafonu, protože z ústního hovoru určitě může leccos zapomenout anebo něco důležitého mu může uniknout.

Slavík, tedy vyprávěl, že každoročně pořádá na své chatě večírek pro známé. V poledne jdou do hospody na oběd, po té na koupaliště a končí u Slavíka na zahradě. Tam si mohou podle chuti zahrát fotbal, venkovní ping pong, petang, kriket, badminton, popřípadě se vykoupat v menším zahradním bazénku. Někteří si i rádi zatancují.

„Tehdy tam byli kromě mě a mé manželky ještě Klíma, Vilda, Moravec, Jiřina a Půlkrábková. Klíma dostal záchvat bolesti, odvezla jej sanitka a pak zemřel. Patrně šlo, jak už jsem říkal, o nějakou otravu,“ informoval Slavík.

„A proč myslíte, že šlo o otravu? Projevovaly se u něj nějaké příznaky?“

„Nevím, nejsem na to odborník. Ale byla zřejmá vrávoravá chůze a jakoby silná opilost, on ale přitom nepil alkohol, měl cukrovku a dost se šetřil, dá se říci, že byl abstinent.“

„Ti, ale bývají nejhorší,“ podotknul Havráněk. „Člověk, který je navyklý na pití, se dokáže zpravidla kontrolovat a ví, kdy toho má dost. Ale pro abstinenta je to nová zkušenost, neví, kdy má přestat, a co to s ním udělá.“

„Je pravda, že tehdy se trochu napil, mysleli jsme si, že může být ovlivněn alkoholem, ale těch zvláštních příznaků bylo až moc. Na jedné straně se u něj projevovala zvýšená pohyblivost a agresivita, na druhé straně ale měl závratě, působil až náměsíčně, hrozně se potil, choval se zmateně, nesrozumitelně mluvil. Pak byl zcela ochablý.“

„No, to by mohla být otrava,“ souhlasil Havránek. „Já v tom potřebuji mít nějaký systém, aby to bylo přehledné. Udělejme si tedy, pokud byl otráven, seznam účastníků a tedy tím i podezřelých, kromě nebožtíka samozřejmě,“ sáhl do kapsy, vyndal pero a papír a začal psát:

Klíma

Slavík

Slavíková

Půlkrábková

Jiřina

Vilda

Moravec

„Je to tak, že? A co nějaké děti, ty tam nebyly?“

„Já mám dva kluky a Půlkrábková taky. Vždycky na těchto setkáních byli a moc se jim to líbilo. Šlo se do hospody, kde si dali oběd a kolu. Tu by pít neměli, ale někdy nemám nervy se s nimi o tom dohadovat. Na druhé straně jsem rád, když jdou občas se mnou někam s chutí, chtěl bych, aby na to měli hezkou vzpomínku. Půlkrábková mi vynadala, že jim to objednávám, že její děti potom kolu chtějí taky. Pak se děti vyblbly na koupališti a na zahradě bylo hojnost chlebičku a dalších dobrot a hrály se různé hry, zejména fotbal, ten byl v největší oblibě. Dělalý dlouho dopředu sestavu. Byl jsem rád, že to tak bylo, protože to byla změna od počítačů. Tentokrát to však nevyšlo. Vždycky bylo problémem vybrat termín, aby se všem hodil. Půlkrábková s nimi jezdila na různé dovolené a často je také měl jejich otec, protože byli rozvedeni. Moje děti zase jezdily na různé skautské akce a tábory, a to i na ty, co nebyly předem plánovány.

Termín dohadoval vždy Vilda, který byl rád, když měl nějakou záminku volat Půlkrábkové, zatímco já na to neměl nervy, abych ji volal. Byl s tím vždy velký problém. Říkala, že v práci nemá pevnou

linku a tak se jí má volat na mobil, ale ten měla zpravidla vypnutý, nenabítý, nebo s někým mluvila, a když se jí konečně podařilo chytit, říkala, že teď nemá čas, ať se zavolá třeba za patnáct minut. Podobně je obtížné volat i Moravcovi, to asi sám poznáte, který vlastní několik telefonů a u sebe má vždy nějaký jiný než na který se mu volá. Ale ten Vilda není o nic lepší. Když jsem doma, tak mi volá na mobil, když jsem v terénu, tak na pevnou linku a pak se diví, že mne nemůže chytit. A když se dohodneme, že se někde sejdeme a že si tak zavoláme, tak má telefon vypnutý nebo jej zapomene doma.

Vilda mi volal už v květnu, že Půlkrábková má čas prakticky jenom 17. července, jestli se nám to hodí. Tvrdil jsem, že takto dopředu nemám nejmenšího tušení. Pak mi ještě vždy tak po týdnů volal, zda již vím, jestli se nám hodí ten 17. červenec. Koncem června jsem mu řekl, že tak z osmdesáti procent ano, ale on mi pořád říkal, že tomu nerozumí. On nemá manželku, tchýni a děti, tak s termínem nemá problém. Ale ač je technický inženýr, má občas problém s procenty. Například když říkají v televizním fotbalu, že se jedná o stoprocentní šanci, tak namítá, že to je blbost, že stoprocentní šance nemůže být, že by měli říkat devadesáti devíti procentní, říkal jsem mu, ať to tedy napíše do televize.“

„Ale to je vždycky podezřelé“, namítal Havránek, „když tam všichni stálí účastníci nejsou. Víte, jak je to v Columbovi, ten se vždycky ptá, kde byla služka nebo hospodyně, a když se dozví, že měla mimořádné volno, tak je mu to krajně podezřele a zpravidla mu to také ukáže na vraha.“

„Tak tady myslím, že určitě nebyl záměr poslat děti pryč, ale spou z mé strany zcela jistě ne.“

„Dobře, tak zatím máme šest podezřelých. Samozřejmě k otravě už mohlo dojít i dříve například v hospodě nebo na koupališti nebo ještě doma. Žil Klíma s někým?“

„Bydlel v pěkném baráčku v Michli, společně se sestrou, jejím manželem a jejich synem. Já tam byl jednou ještě jako svobodný s menší dámskou společností. Měl tam oddělený samostatný byt s vlastním vchodem. Pro svobodného to bylo ideální. V koupelně na skle měl různé vzkazy psané rtěnkou. Se švagrem měl prý nějaké spory, ale se sestrou se snášel. Já ho zas až tak moc neznal. Profesně jsem s ním nepřišel do styku. Zním ho z nějakých večírků a od Půlkrábkové, která o něm pořád mluvila. Nevím vlastně, ani, kde byl zaměstnaný a co vůbec dělal, říkal, že dělal náměstka v nějaké firmě, čím se zabývala, to nemám tušení, ale měl tam snad nějaký průšvih, nevím jaký, a tak ho měli odvolat. Znímým v případě potřeby opravoval televize nebo radia, jednou i mě. Tak dělal asi něco přes spoje. Byl svobodný, rád tancoval a lyžoval. Působil také jako asistent v nějakých tanečních kurzech.

Připadal mi trochu jako podvodník, takový menší hochštapler. Dost toho napovídal, ale málo z toho asi byla pravda. Sem tam měl nějakou dámskou návštěvu, těch ale asi nebylo až moc, nechtěl se nijak vázat,“ pokračoval Slavík.

„Vidíte, i tady mohl být nějaký motiv,“ myslel nahlas Havránek. „Řekněte mi něco o vztahu vaší manželky ke Klímovi.“

„Moje manželka, tedy jak máte napsáno Slavíková, ho viděla poprvé v životě a nic o něm neví. Tu bych z podezřelých určitě vyloučil.“

„Nechci se dotknout vaší manželky. Ale víte, jak to chodí v detektivkách. Vrahem bývá zpravidla ten nejméně podezřelý a objeví se souvislosti, které nikdo nepředpokládal. Já jsem si jistý, že to neudělala, ale do vyšetřování jí musíme zahrnout. Říkal jste, že takové setkání pořádáte každoročně, tak jej snad musela znát.“

„Ne, on tam byl poprvé.“

„A proč jste jej pozval?“

„Já jej nezval. Pozvala jej Půlkrábková a my s tím všichni souhlasili. Mohl možná přijet i na předchozí setkání, ale on nerad jezdil mimo Prahu, venkov považoval za středisko nudy.

S Půlkrábkovou předtím chodil asi tři roky, byl to podle všeho takový italský vztah, kdy se stále rozcházel a zase usmiřovali. Rozchod pravděpodobně inicioval on, protože Půlkrábková byla asi o dvacet let mladší a až moc aktivní a on chtěl mít svůj klid. Údajně se chtěla pořád milovat, jak on říkal, muselo to být od rána do večera a od večera do rána a ještě pořád tancovat, to nade vše milovala. Navštěvovala také různé nudistické akce a jezdila i na nudistické dovolené. Toužila běhat po zahradě nahá, jen v teniskách. Jako ve vraždách v Midsommeru, jestli si vzpomínáte, tam v jednom dílu byl nějaký doktor a ten se svou hospodyní běhal nahý po lese. Tak ona byla podobný typ. A on Klíma měl cukrovku, tak se mu asi moc nechtělo. Ale prý byl fyzicky dobře vybaven. Jí ten rozchod dost sebral. Také chodila nějaký čas s modřinami v obličeji, protože ji namlátil. Ale proč, to já nevím. Půlkrábková, i když od té doby měla i jiné partnery a byla vdaná, tak o něm pořád mluví. Ale je jisté, že to, že se rozešli, pro ni bylo velkou ránou. Na druhé straně myslím, že on byl rád, že se jí zbavil. Půlkrábková často říkala, že je vdovou po Klímovi. Vilda pořád nemohl pochopit, jak je to možné, když Klíma ještě žil.“

„Tak to by mohl být motiv. Pomsta a zhrzená láska bývají velmi častými motivy,“ napil se Havránek piva a pokračoval: „Dobře tak to byla základní, počáteční informace o Klímovi. Ale vezměme si teď zahradu. Co tam probíhalo?“

„No tradičně se jedlo a popíjelo, bez dětí se ani žádný sport neprovozoval. A tancovalo se taky.“

„Tak ten tanec, to je zajímavý. Rozdělo to společnost a mohly se nepozorovaně dít různé věci jako přidat jed do jídla nebo pití. Kdo s kým tancoval?“

„No Moravec s Jiřinou a Půlkrábková s Vildou, ale taky s Klímou.

„A jinak nikdo s někým jiným?“

„Pokud si vzpomínám, tak to bylo všechno. Já s manželkou připravoval jídlo a pití.“

„Když tedy tancoval Klíma, tak mu tam klidně ten jed mohl někdo dát ovšem s výjimkou Půlkrábkové, protože s nikým jiným netancoval, je to tak? “

Slavík přisvědčil.

„A nějaké dárky přinesli?“ tázal se dále Havránek.

„Moravec s Jiřinou fernet a čokolády, Vilda medovinu a Půlkrábková lambarusco a košíček broskví, ale ty byly dost nahnilé, tak jsme jich většinu vyhodili, asi je koupila ve slevě, je dost šetrná.“

„A nějaké jídlo, nikdo nepřinesl?“

„Jo zapomněl bych, Půlkrábková něco upekla na způsob pizzy, nebylo to sladké asi kvůli Klímovi, dávala mu to na koupališti. Mě to nenabídla. Pak to ještě přinesla sebou na zahradu, ale pořád to měla u sebe, snad to ani nikomu nenabídla kromě Klímy.“

„No vidíte, v tom by mohl být jed, ale bylo by to velmi riskantní, protože by si kousek mohl vzít i někdo jiný.

A co měl Klíma k obědu? Někdo si s ním mohl zaměnit jídlo?“

„Dal si myslím nějaký salát a polívku, on jako cukrovkář je ve výběru trochu omezen. Půlkrábková, když viděla, že si dává salát, tak si jej dala taky. Byly v tom snad i nějaký těstoviny.“

„A nikdo jiný už salát neměl?“

„Myslím, že ne. Ostatní si dali normální jídlo.“

„Nemotal se tam někdo podezřelý, myslím jako cizí? Nemohl se tam někdo nepozorovaně dostat?“

Slavík dlouho přemýšlel, nakonec si však přeci jen vzpomněl na souseda Vosu, který se tam na chvíli stavil.

„No, tak vidíte. A to je všechno?“

„Ano, to je“.

„A co ten Vosa chtěl?“

„Ani, vlastně nevím. Přinesl nějaká letní jablka, že jich mají hodně a dal si u nás velkého panáka slivovice. Jako voják měl rád ostré pití.“

„On je voják?“

„Nevím, voják možná snad ani ne, ale myslím spíše něco od bezpečnosti.“

„No, nazdar, to nám ještě chybělo. A někdo jiný tam nemohl přijít. Měli jste zamčenou zahradu?“

„Ne zahrada byla odemčena čili teoreticky by se tam mohl někdo dostat, ale není to pravděpodobné, tak asi ne.“

Doplním tedy seznam:

Vosa

Neznámý- například rodina Klímy, číšník, plavčík a podobně.“

Co bývá důležité je najít nějaký motiv. Mohl z nich mít někdo motiv k vraždě?“ tázal se Havránek.

Slavík přemýšlel, ale nic jej nenapadlo.

„U jedu je však otrava vždy nejistá, mohlo dojít k nechtěné záměně a jed mohl sloužit pro někoho jiného a Klíma mohl být otráven čistě omylem. Zatím však budeme předpokládat, že jed byl určen opravdu jemu, i když v úvahu budeme brát i možné motivy pro zabití někoho jiného. Například vás nechtěl někdo zabít?“

„To snad ne, leda manželka,“ řekl Slavík v žertu. „A já zase jí.“

„No, bude asi dobré začít ženami, tam může být zakopán pes,“ vycházel Havránek z vlastních zkušeností. „Co ta Půlkrábková? Je stará a ošklivá?“

„No to ne, spíše naopak, je poměrně hezká, kolem čtyřicítky.“

„No, tak to může vždy být motiv. Ona tam byla, jak jsem pochopil, sama, bez nějakého přítele?“

„Jo sama, rozvedla se a žádného přítele asi teď nemá.“

„A proč se rozvedla?“

„To já nevím. Ona o tom nemluví a nám je trapné se jí na to vyptávat. Měla i dobré vlastnosti pro manželství, byla inteligentní, pracovitá, poměrně hezká a dobrá v posteli. Na druhé straně, ale byla hysterická a psychicky nevyrovnaná. Vlastně nikdo ani neví, jestli je opravdu rozvedená. Jisté však je, že spolu nežijí. Manžel bydlí s nějakou ženou a snad i jejím dítětem v jiném bytě.“

„A jak to všechno víte, zvláště, že byla dobrá v posteli?“

„No já s ní také kdysi nějakou dobu chodil, bylo to po Klímovi i po Vildovi.“

„Vidíte, to jsou věci, to tedy zírám. A s Moravcem taky chodila?“

„Ne, s ním ne.“

„Vídáte ji často?“

„To ne, tak třikrát, čtyřikrát za rok. Jednou na tomto setkání, po druhé na Vildových narozeninách, kam ji vždy zve a tak jednou až dvakrát za rok na nějakém výletě.“

„Co to je za výlety?“

„To já s dětmi a ona také s dětmi, Vilda a Moravec s Eliškou nebo Pampeliškou, někam jedeme kousek za Prahu, ujdeme tak deset kilometrů a uprostřed si dáme v hospodě oběd.“

„A ta Eliška a Pampeliška, to je kdo?“

„To jsou takové trochu postarší dámy, které chodí do country tanců a odtud je zná Moravec a Vilda, kteří tam chodí také.“

„Klíma do těch tanců a na výlety nechodí?“

„Ten tam nikdy, pokud vím, nebyl. Nevím to jistě, řady výletů jsem se nezúčastnil, ale nikdo neřikal, že by tam kdy byl.“

„To musí být fajn takové výlety,“ pravil Havránek trochu zasněně, „to bych se rád také někdy účastnil, potřebuju nějaký pohyb a občas si vyčistit hlavu. Na to je takový výlet, a to ještě s pivem a obědem ideální.“

„No jo, ale s tou Půlkrábkovou, je to problematické. Vždycky chtějí jet až skoro v poledne, že v jedenáct snídají a potřebují se dobře vyspat, že přes týden na to nemají čas. Pak na ně čekáme dobu na nádraží, když potom někde vystoupíme, jdou nakupovat na velkou dobu do nějakýho hypermarketu, že prý na to nemají jindy čas, pak jdou nakupovat na hodinu k Vietnamcům, když dojdeme konečně do lesa, stojí a zdlouhavě čtou každou ceduli a hádají, jestli to je bříza nebo topol, špaček nebo kos a podobně. Dlouho se o tom dohadují. Do hospody na oběd a pivo s námi zpravidla nejdou, čekají před hospodou. Je to asi tím, že Půlkrábková je dost šetrná a radši si nesou jídlo a pití s sebou. Celá jejich rodina táhne na zádech obrovské batohy. Zvláště mají v oblibě každoroční výlet na Okoř, kterého se účastní množství lidí. Tam její mladší syn sbírá vyhozené flašky a pak je vrací v obchodě. Tu šetrnost má společnou s Klímou, to je asi také spojovalo. Zatímco před obědem se většinou hrozně courali, tak odpoledne to obvykle hrozně napálili a odešli nám a jeli sami vlakem. Asi tušili, že si dáme na nádraží další pivo.“

„Jednou lilo jako z konve,“ pokračoval Slavík,“ a tak všichni účast na výletu zrušili. Jen Půlkrábková trvala na tom, že chce jet, že tedy pojedete sama. V tom viděl Vilda příležitost a tak se nabídl, že pojedete také. Byl chudák celý na kost promočený, ona se ani nechtěla stavět v hospodě na grog, tak se potom z toho dlouho kurýroval.“